

ÄGGBUBBERT, ä'ggbúbb'rt, m. 2. Ett slags maträtt, tillagad af ägg.

ÄGGEGULA, f. 1. Den gula vätska, som fyller det inre af ett ägg. — Kallas äfven Äggblomma. — Skrifves äfv. *Ägg-gula*.

ÄGGFORMIG, a. 2. Som har formen af ett ägg. — *Syn.* Oval.

ÄGG-GULA, se *Ägggula*.

ÄGGHINNA, f. 1. Så kallas den hinna, som närmast under skalet omsluter vätskorna i ett ägg.

ÄGGHVITA, f. 1. Den hvita vätska i ett ägg, som befinnes näst under ägghinnan och omsluter gulan.

ÄGGHVITSUBSTANS, --- substans, m. 3. (kem.) Ett eget ämne i ägghvita, äfven kalladt Albumin.

ÄGGHVITSMJÖLK, f. sing. Maträtt, tillagad af söt oskummad mjölk med ägghvitor, mandel, socker, citronskal och kanel.

ÄGGKAKA, f. 1. Kaka, tillagad med ägg.

ÄGGKOPP, m. 2. Liten enkom gjord kopp, som för bekvämlighet begagnas, då man äter kokta ägg.

ÄGGKRÄM, m. o. n. 3. KräM, tillredt af ägg.

ÄGGLING, m. 2. Örtslägget Cucubalus.

ÄGGLÄGGANDE, a. 1. Som lägger ägg. *Ä. djur.*

ÄGGLÄGGNING, f. 2. Den lifsförrättning hos fåglar och andra djur, då de lägga ägg.

ÄGGMJÖLK, f. sing. Mjölk, kokad tillsammans med vispade äggegulor.

ÄGGMOS, n. 3. En maträtt, tillagad af mjölk, mandel, citron, grädde och ägg.

ÄGGNING, f. 2. Borttagning efterhand af sjöfåglars värpta ägg.

ÄGGOLJA, f. 1. En brandgul, tjockflytande olja, som beredes af ägg och användes på apotek.

ÄGGOST, m. sing. En maträtt, tillagad af ägg, oskummad mjölk, mandel, socker, rifvet citronskal och grädde.

ÄGGPANNA, f. 1. Panna, hvari ägg kokas.

ÄGGPANNKAKA, f. 1. Se *Äggkaka*.

ÄGGPLANTA, f. 1. Örten Solanum Melongena, med dels röda bär, dels hvita, snarlika duflägg.

ÄGGPLOMMON, n. 3. Benämning på vissa ägrunda plommonsorтер af olika färg. *Blåa, gula, gröna, röda ä.*

ÄGGPUNSCH, m. 3. En sort punsch af ägg, vatten, vin, socker och rifvet citronskal.

ÄGGRUND, a. 2. Se *Äggformig*.

ÄGGRÄTT, m. 3. Maträtt, tillagad hufvudsakligen af ägg.

ÄGGRÖRA, f. sing. Maträtt, tillagad af ägg, blandade med mjölk, som under kokning röres omkring i en panna.

ÄGGSJUK, a. 2. (fam.) *Ä. höna*, som vill lägga ägg. *Gå som en ä. höna*, visa synbara tecken till oro, af villrådighet, huru man skall komma fram med något, som man vill yttra, eller få någon sin önskan uppfylld.

ÄGGSKAL, n. 3. Skalet eller betäckningen, som omsluter ett ägg.

ÄGGSTEN, m. 2. Ett slags äggformig sten. Kallas eljest Oolit.

ÄGGSTOCK, m. 2. (anat.) En af kvinnans födslo delar, bestående i en aflång, platt, körtellik kropp, i hvars yta ligga ett slags små grynformiga blåsor, som innehålla de egentliga äggen, i hvilka fostren utbildas.

ÄGGTODDY, ä'ggtå'ddi, m. 2. Toddy, tillagad af punschsirap, blandad med en ägggula.

ÄGGÖL, n. 3. Maträtt, tillagad af dricka och vispade äggegulor, kokade tillsammans.

ÄGIR ell. ÄGER, nom. prop. m. Vattnets gud, enligt Asaläran.

ÄGO, se *Äga*, II.

ÄGODELAR, m. 2. pl. En persons egendom, förmögenhet, isynnerhet när den är af någon betydighet.

ÄGODELNING, f. 2. Delning af ägor.

ÄGOMÄTNING, f. 2. Ägors uppmätning.

ÄGOR, se *Äga*.

ÄGOSKILNAD, m. 3. Gränsskilnad emellan ägor.

ÄGOTVIST, f. 3. Rättegångstvist angående ägoskilnad.

ÄGRETT, ägrå'tt, m. 3. (fr. *Aigrette*) 1) Häger-tofs, buske af hägerfjädrar. — 2) Juvelsmycke i form af en hägertofs. — 3) Fyrverkspjes, hvars eld liknar en hägertofs.

ÄGTA, m. fl., se *Äkta*, &c.

ÄKTA, ä'kta, a. oböjl. 1) Som har alla erforderliga egenskaper, för att fullkomligt motsvara sitt begrepp eller ändamål, vara i sitt slag fullkomlig. Ej falsk, ej eftergjord, ej förfalskad. *Ä. guld. Ä. rhenskt vin. Ä. perlor. Ä. stenaar, diamanter. Ä. guldgaloner, förfärdigade af med guldän öfverspunnet, vanligen gult, silke. Ä. silfvergaloner, hvartill silfveran används. Ä. silfverpapper, på ena sidan med äkta bladsilfver belagdt. Ä. färg, som sitter i, varaktig. I samma mening säges äfven: Äkta rödt, blått garn, o. s. v. Ä. träd, genom okulering eller ympning förädladt. En ä. vän, ä. vänskap, sann, verklig. Ä. dokument, ä. skrift, handling, ej förfalskad, ej understucken. Ä. ciceronianisk latin, liknande den latin, Cicero skref. — *Motsatser:* Falsk, Förfalskad, Eftergjord, Understucken. — *Syn.* Sann, Verklig. — 2) a) Genom giftermål förenad; som lever i äktenskap, gift. *Ä. make, maka. Ä. makar. Ä. man, hustru. Ä. folk, ä. par, man och hustru. Ä. hälft, se Hälft. Levva som ä. folk.* — Brukas elliptiskt, i st. f. *Äkta maka, uti följande uttryck: Begära till ä., fria till; gifva till ä., till hustru; taga till ä., se Äkta, v. a. — b)* Som tillhör eller har afseende på äktenskapet; genom äktenskapet helgad; som anstår, tillkommer gifta. *Ett kristeligt ä. förbund. Ä. förening. Ä. sammanfärd. Ä. stånd, tillståndet att vara gift. Ä. samlag. Ä. säng. Född af ä. säng, af lagligen gifta föräldrar. Ä. kärlek, pligt. Hålla, bryta ä. tro. Ä. band, se Äktenskapsband. Ä. börd, af lagligen gifta föräldrar. — c) Född i äktenskap. Ä. barn. Ä. son, dotter. — 3) (fam.) Säges om person eller sak, som är i högsta grad dålig eller förkastlig. *En ä. bof, skurk, lymmel. En ä. pedant. Ett ä. bofstycke, skälmstycke. Den, det är ä., säges ironiskt, ofta skämtvis, om den eller det, som i hög grad utmärker sig för något dåligt, förkastligt. — *Syn.* Erts-, Erke-. [Ägta.]***

ÄKTA, v. a. 1. 1) Gifta sig med. *Han ä-de en rik flicka. Ä. hvarandra.* — 2) (trädg.) Genom okulering eller ympning förädla unga frukt-träd. — *Äktande, n. 4. [Ägta.]*

ÄKTENSKAP, ä'ktn'skåp, n. 3. o. 3. Laglig förbindelse på lifstid emellan tvenne personer af olika kön, med berättigande till köttsligt umgänge. *Träda i ä., se Gifva sig. Bryta ä-et, sina äktenskapspligter. Levva tillsammans utom ä-et, såsom gifta. — *Syn.* Vif, Mannavif, Äktenskapsförbindelse, — förbund, — band. — *Ss. Ä-sfiende, -shatare.**